24/05/2019

Η Μονή Λέλιτς όπου βρίσκεται το λείψανο του Αγ.Νικολάου Βελιμίροβιτς (φώτο)

/ Ιερές Μονές

Η μονή Λέλιτς βρίσκται στην Σερβία σε μικρή απόσταση από το Βάλιεβο στο Όρος Γκράντακ. Βρίσκεται σε απόσταση δύο ωρών από το Βελιγράδι.Την εκκλησία την έχτισε το 1929 ο Άγιος ιεράρχης Νικόλαος Βελιμίροβιτς.

Το 1997 μετετράπηκε σε μοναστήρι και μέσα στον ναό που είναι αφιερωμένος στον Άγιο Νικόλαο βρίσκεται το λείψανο του Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς το οποίο μεταφέρθηκε εκεί απο τον ναό του Αγίου Σάββα (Ιλινόις-Η.Π.Α.) στις 12 Μαίου του 1991.

Ο Άγιος Νικόλαος (Βελιμίροβιτς) γεννήθηκε στις 23 Δεκεμβρίου 1880 μ.Χ. στο

χωριό Λέλιτς της κεντροδυτικής Σερβίας. Ήταν το πρώτο από τα εννέα τέκνα των ευσεβών αγροτών Δραγομίρου και Αικατερίνης. Ασθενικός στην σωματική του διαπλαση και κράση, επέδειξε από μικρός την ευφυΐα του, τη μεγάλη του αγάπη προς τον Θεό και την Εκκλησία και την κλίση προς τον μοναχικό βίο. Σπούδασε, παρά το γεγονός της μεγάλης πτωχείας της οικογένειάς του, στη θεολογική σχολή Βελιγραδίου, ανακηρύχθηκε διδάκτωρ της Θεολογίας στη Βέρνη της Ελβετίας (1908 μ.Χ.), διδάκτωρ στην Οξφόρδη της Αγγλίας (1909 μ.Χ.) και το Χάλλε της Γερμανίας (1911 μ.Χ.). Γνώριζε επτά γλώσσες, μεταξύ των οποίων και την ελληνική.

Ο Νικόλαος λάτρευε τον Θεό εξ όλης της καρδίας, ισχύος και διανοίας αυτού, και ο Θεός του έδωσε στόμα και σοφία ασυναγώνιστο και ακαταγώνιστο. Εκάρη μοναχός και χειροτονήθηκε πρεσβύτερος στη μονή Ρακόβιτσα, κοντά στο Βελιγράδι, τον Δεκέμβριο του έτους 1909 μ.Χ. Είχε αρρωστήσει βαριά από δυσεντερία και έταξε, εάν ο Κύριος τον θεραπεύσει, να Του αφιερωθεί διά βίου με όλη του την ύπαρξη, όπως και έγινε.

Κατά την περίοδο 1915 – 1919 μ.Χ. απεστάλη στην Αμερική και στην Αγγλία, για να συντρέξει και να ενισχύσει τον πολύπαθο Σερβικό λαό. Το έτος 1919 μ.Χ.

εξελέγη Επίσκοπος Ζίτσης στην κεντρική Σερβία και το έτος 1920 μ.Χ. μεταφέρθηκε στην Αχρίδα, όπου ανέπτυξε ένα τεράστιο ιεραποστολικό, ποιμαντικό, κοινωνικό και φιλανθρωπικό έργο.

Ο Επίσκοπος Νικόλαος, παρά την τεράστια μόρφωσή του και τα πολλά του χαρίσματα, διακρινόταν για την απλότητα του ήθους του, την καλοσύνη και την αγάπη του. Η αρετή, η οποία κατ' εξοχήν τον στόλιζε, ήταν η ταπείνωση. Η μελέτη των Πατέρων της Εκκλησίας και η συναναστροφή του με Αγιορείτες Πατέρες πλούτιζαν την πνευματικότητά του. Με τα συγγράμματά του και την πνευματική του καθοδήγηση ο λαός αναγεννιέται πνευματικά και ο μοναχισμός ανθίζει.

Το 1941 μ.Χ. οι αρχές κατοχής της χώρας του, οι Γερμανοί, τον συλλαμβάνουν, τον περιορίζουν και το 1944 μ.Χ. τον στέλνουν στο στρατόπεδο συγκεντρώσεως του Νταχάου στη Γερμανία, όπου υπέστη πάνδεινα βασανιστήρια. Ο δούλος του Κυρίου βάσταζε τα στίγματα του μαρτυρίου στο σώμα του, που όλο είχε γίνει μια πληγή. Μάλιστα δέρμα στην πλάτη και στα πέλματα δεν υπήρχε.

Μετά την απελευθέρωσή του, το Μάιο του 1945 μ.Χ., δεν θέλησε πλέον να επιστρέψει στην πατρίδα του. Το τότε καθεστώς τον θεωρούσε ανεπιθύμητο πρόσωπο. Πήγε, λοιπόν, στην Αμερική και παρά την κλονισμένη υγεία του συνέχισε το φιλανθρωπικό και ιεραποστολικό έργο του Χριστού. Δίδαξε στην ιερατική σχολή

της μονής του Αγίου Σάββα στο Λίμπερτβιλ του Ιλλινόις και από το 1951 μ.Χ. εγκαταστάθηκε στη Ρωσική μονή του Αγίου Τύχωνος στην Πενσυλβάνια, όπου καθοδηγούσε τους μοναχούς και διηύθυνε το θεολογικό σεμινάριο της μονής. Οι δυσκολίες και τα προβλήματα δεν τον αποθάρρυναν ποτέ. Αισθανόταν έντονα την παρουσία της Θείας Πρόνοιας στο βίο του και αυτό του έδινε δύναμη, ανδρεία και χαρά.

Η προσευχή του ήταν αδιάλειπτη και έρεε ως ποταμός του παραδείσου. Πενθούσε αβίαστα και έχυνε δάκρυα μετάνοιας, παρακλήσεως, μεσιτείας και δοξολογίας. Προσευχόμενος το πρωί της Κυριακής 5 Μαρτίου του έτους 1956 στο ταπεινό κελί του και προετοιμαζόμενος να λειτουργήσει, κοιμήθηκε με ειρήνη.

Το ιερό του σκήνωμα επέστρεψε στην Σερβία το 1991.